

FOLKTEATERBETRAKTELSE

Gun Nyberg, administrativ chef, berättar om sina upplevelser av att stå på scenen som statist i *Sagan om Orestes*, 2002.

”År tjugohundratvå. Föreställningen *Sagan om Orestes*. Agamemnon. Ifigenia. Sex timmar långt. Lilla Gasklockan. Peter Oskarson. Statister. Barn. Kör. Margareta Hallin. Rolf Lassgård. Antikens gudar. Personal. Musiker. Masker. Kostymer. Utsålt. Vinter. Ljussättning. Pausfika. Matsservering. Eldar. Utomhusbelysning. Kö. Förväntan. Förberedelser. Loger. Spänning. Döda kroppar. Tegelväggar. Fladdrande stearinljus. Vattengravar. Fackelsken. Vridläktare. Konstnären Pär Kock.

All personal skulle vara med. Oavsett yrkesroll. Vi som var statister hade inga repliker. Jag var en del av en jury i föreställningen och skulle lägga min röst inför Pallas Athena. Så spännande att få stå på scenen. Jag minns repetitionerna under sena kvällar och allt arbete parallellt med marknadsföring och biljettförsäljning. Kostymprovningar och smink. Vi i juryn hade kläder i blå färgton, jag hade dräktjacka med kjol, såg ut som en flygvärdinna. Föreställningskvällar skulle vi in i spelet strax före midnatt, vi klädde om, sminkade oss och fixade håruppsättningar. Bråttom bråttom, värmelocktång som fastnar i hår. Ut i den sena vinterkvällen. Inte halka i snön. Nerven och närvaron strax innan vi skulle in på scen, applåderna efteråt som jag fick ta del av och möta publikens uppskattande blickar och kommentarer. Nu fick jag helt plötsligt en helhetsbild av vårt gemensamma arbete inför och under en föreställning.”

